

1910-07-20

AFSENDER

Sigurd Swane

MODTAGER

Christine Swane

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Fremgår af brevet

Afsendersted:

Faaborg

Afsenderinfo (lakstempel, adresse m.m.):

Delvist poststempel.

Modtagersted:

Kerteminde

Modtagerinfo (udskrift, tilskrift m.m.):

Adresse og poststempel på kuvert

Omtalte personer:

Vilhelmine Larsen

Omtalte steder:

Pejrup, 5600 Faaborg

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske
Arkiv, Christine Swanes brevsamling,
nr. 69-129

DOKUMENTINDHOLD

Sigurd Swane erklærer sin kærlighed til Christine. Filosoferer over hvordan kvinder er som mødre. Han maler på billeder af Pejrup station og Sebjærget ved Faaborg.

TRANSSKRIFTION

d. 20 - 7 - 1910

Kære Uglen.

I Aftes gik jeg i Seng Klk 10 og der var sikkert ikke gået over en halv Time før jeg var faldet i Søvn, tidlig på Morgenen var jeg vågen eet Øjeblik men sov straks igen, først 10 Minutter over 7 vågnede jeg, udsovet og frisk, min første Tanke idet jeg slog Øjnene op var, om – dog – dog kort Tid når jeg vågner og slår Øjnene op så ligger Du ved siden af mig, endnu sovende måske, med Hovedet tungt hvilende i dit eget Hår, måske med en Skulder fremme og Tæppets og Lagenets folder skjulende dig og visende dig, forskelligt hver Dag, men dig, dig, fyldende i Rummet, virkelig, med Blodet bankende igennem dig, levende, varmt fra Isse til Fod – eller du har allerede ligget vågen nogen Tid og når jeg slår Øjnene op endnu malet borte i Søvn så suges jeg ind, fanges i dine og – undertiden – i hvert Tilfælde – og jeg vil søge det hver dag, lægger der sig et Smil om din Mund som det jeg har set når Du har holdt mig i dine Arme, det der minder om at du er født til at være Moder.

Det er du og du vil elske de Børn du har født til Verden. Men, det har du sikkert også selv set, der er Kvinder som, ja jeg kan næsten sige forstøder deres Mænd så snart de blot er blevet Mødre, du er ikke af den Race, vel Uglen, ligeså lidt som din Mor har været det, jeg ved ikke hvordan jeg skulde udholde det.

Der er også dem for hvem Børnene aldrig kommer til at spille nogen Rolle, du er heller ikke af dem. Kan du huske, en af de første Dage sagde du at du var ganske umådelig fordringsfuld i Kærlighed. Det forstår jeg, for det er jeg selv, og når du også er det så forstår du også det inderste i mit Væsen, det, som jeg tror, gør mig bøjelig og let at have med at gøre – og vanskelig i det Øjeblik den Strøm af Varme imod mig, som jeg trænger til som til Luft og Mad, stanser. Vanskelig eller hjælpeløs som det Menneske der har mistet Glæden bliver.

Uglen, jeg er din Førstefødte, jeg er dit første Barn, vil du altid holde den Plads åben for mig – Også sådan at du retleder mig, når du synes jeg vil bære mig galt ad eller ikke holder mig på Højde med hvad jeg bør – og alligevel bære over med mig som en Moder tilgiver sit barn, uendeligt. Det er ikke Løfter jeg kræver, jeg minder mig selv, jeg spørger dig, er det

ikke sådan vi vil at vi skal være mod hinanden. Du imod mig.

- -

Ja lille Ugle det er Peirup Station. Jeg fik malet en Del i går på det andet Billede, en Udsigt op imod Sebjærget og over Markernes Felter, når jeg rimeligvis også i Aften får Vejr til det, håber jeg måske at blive færdig med det i Dag og så – ja nogle Dage skal det jo helst have til at tørre i – så kan jeg blive rejsefærdig når du vil, nu skal jeg i Aften tilføje en Bemærkning om jeg er færdig eller ej – Om det f. Ex. passede at du kom herved på Mandag og vi så fulgtes hjem til Kærteminde bagefter.

Ja jeg blev færdig nu i Aften – Gud ved hvad du vil synes om Billedet, det er vist meget kraftigt i sine Farver, men jeg synes selv der er en ganske hel Simpelhed over det alligevel, når nogen egentlig Bedømmelse tør jeg ikke indlade mig på endnu, dertil er jeg for nær på Arbejdet endnu.

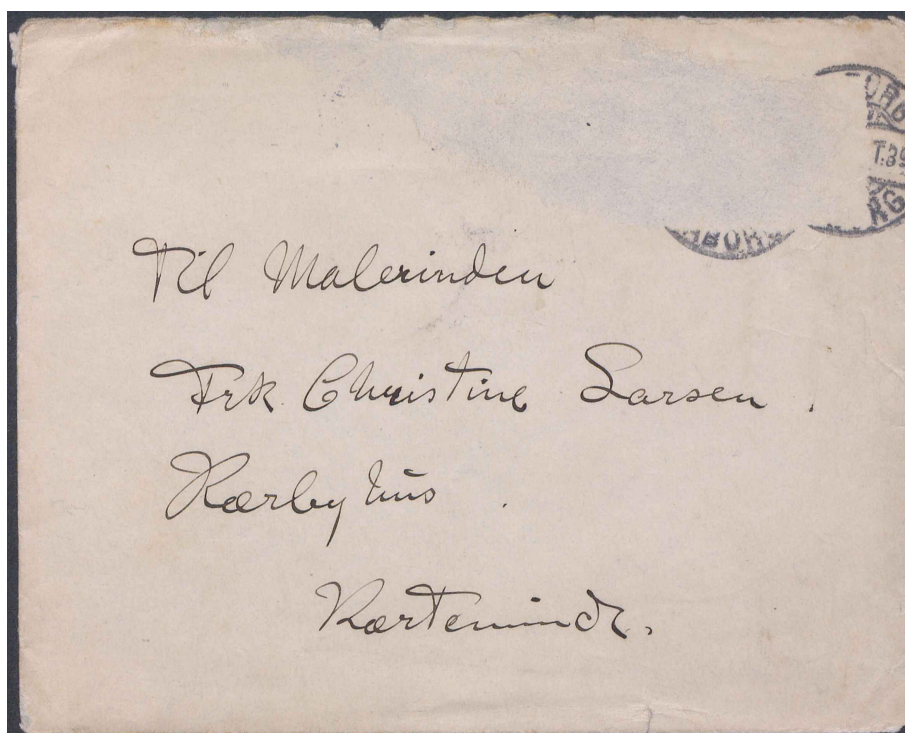
Kæreste Uglen, jeg glæder mig til at have dig igen, ja det bliver vel rigtigst at du tager Cycel med, sig mig hvilket Tog du kommer (og hvad Dag altså) så at jeg kan være på Stationen. Og vær ved godt Mod, du skal se det bliver blot en Glædesdag – og skulde også det modsatte blive Tilfældet, så skal vi hjælpes om at bære det og komme over det.

Vil du hilse – hvis du ikke trættes af Hilsener.

Din Sigurd

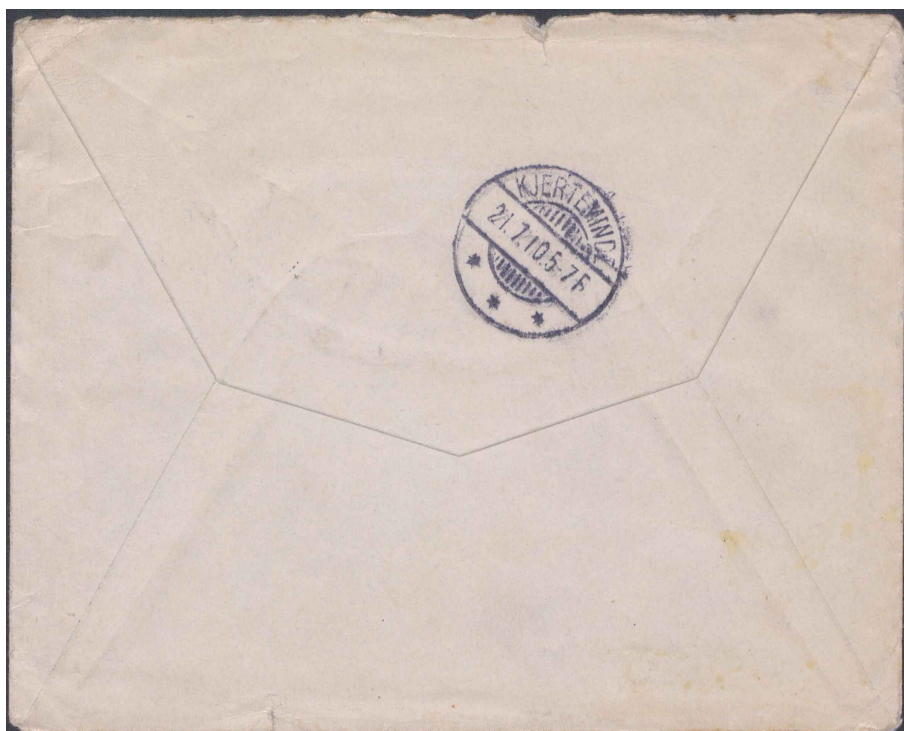
KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

d. 20-7-1910.

Kære Ulfen .

Daftes gik jeg i Seng Nr. 10 og der
var sikkert ikke giet over en halv
Time før jeg var faldet i Søvn, tidlig
på Morgenen var jeg vågen et Øjeblik
men sov straks igen, først 10 Minutter
over 7 vågnede jeg, udsvævet og træk,
min første Tanke idet jeg slog Øjnene
op var, om - dag - dag kort Tid når
jeg vågner og slår Øjnene op, så ligger
du ved Siden af mig, endnu sovende
mærke, med hovedet tungt hvilende
i det eget Klær, måske med en Skildes
framme og Tæppets og Sagnet's Folder
skjultende dig og visende dig, forskelligt
hver Dag, men dig, dig, fyldende i Rummet
mit, virkelig, med Blodet bankende
igennem dig, levende, varmt fra Hæse
og til Fod - eller du har allerede
ligget vågen nogen Tid og når jeg
slår Øjnene op endnu halvt borte

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

i Sønnen så siges jeg ind, fanges
jeg i dine ~~af~~ og-tidstiden - i hvert
Tilfælde - og jeg vil sige det hver dag,
ligger der mig et Smil om din Mund
som det jeg har set når du har
holdt mig i dine Arme, det der
minder om at du er født til at være
Moder.

Det er du og du vil elske de Børn
du har født til Verden. Men, det
når du Måske også selv set, der er
Kvinder som, ja jeg kan næsten lige
forstøder dens Mand så snart de
blot er blevet Mødre, du er ikke
af den Race, vel Ulyen, kjerlighed som
din Mor har været det, jeg ved ikke
hvordan jeg skulde udholde det.
Der er og så dem for hvem Børnene
aldrig kommer til at spille nogen Rolle,
du er Kuller ikke af dem. Kan du
broske, en af de første dage sagde du
at du var ganske imødelig for din
fæder i Karlshjælp. Det forstår jeg,
for det er jeg selv, og når du også

er det så forstår du også det underligt
i mit Tæske, det, som jeg tror, gør
mig bøjelig og let at have med at gøre
- og vanskeligt i det Øjeblik den
Strøm af Varme ind mod mig, som jeg
trænger til som til Luft og Mad, stanses,
Vanskeligt - eller hjertesløs som det
Menneske der har mistet Slæden bliver.
Ulyen, jeg er den første født, jeg er det
første Børn, vil du altid holde den
Plads alene for mig - Og så sådan
at du retleder mig, når du synes
jeg vil bare mig galt ad eller ikke
holder mig på Strøje med hvad jeg
lære - og alligevel bare over mod mig
som en Moder tilgiver sit Børn, is
endeligt.

Det er ikke Søfter jeg kræver, jeg
minder mig selv, jeg spørger dig, er
det ikke sådan vi vil at vi skal
være mod hinanden. Du ind mod mig.

— — —

Ja lille Ulyen det er Berings Station.
Jeg fik uallet en Del især på det andet

Billedet, en Udsigt af indad Selyæret af
over Markernes Felter, når jeg rimeligvis
også i Aften får Vej til det, håber jeg
mække at blive færdig med det i dag og
så - ja nogle Dage skal det jo helst
have til at tørre i - så kan jeg blive
rejsefærdig når du vil, nu skal jeg i
Aften tilføje en Bemærkning om jeg
er færdig eller ej - Om det f. Ex passede
at du kom herud på Mandag og vi
så fulgtes hjem til Kærtensinde Løsefter.
Ja jeg blev færdig nu i Aften - Gud ved
hvad du vil synes om Billedet, det er
vist meget kraftigt i sine Farver, men
jeg synes selv at der er en ganske hel
Simpelhed over det alligevel, når nogen
egentlig Bedømmelse tør jeg ikke indlade
mig på endnu, dertil er jeg for nær på
Arbejdet endnu.

Kæreste Uflen, jeg glæder mig til at have
dig igen, ja det bliver vel rigtigst at du
tager Bygel med, så mig hvilket Tøj det
kommer (og hvad den altså) så at jeg kan være
på Stationen. Og vær ved godt Mod, du
skal se det bliver blot en Glædesdag - og måske
også det modsatte blive Tilfældet, så skal vi
hjelpes om at lære det og komme over det.
Vil du vilde - hvis de ikke trættes af Ulsener.
Din S. Zurd.